

בס"ד

הכנה לראש השנה

השנה בנויה מזכר ונקבה

מייצרים שנה חדשה

חלק הזכר בנוי מהחודשים:

תשרי כנגד הגולגולת

חשוון כנגד אוזן ימין

כסלו כנגד אוזן שמאל

טבת כנגד עין ימין

שבט כנגד עין שמאל

אדר כנגד החוטם

חלק הנקבה בנוי מהחודשים:

ניסן כנגד הגולגולת

אייר כנגד אוזן ימין

סיון כנגד אוזן שמאל

תמוז כנגד עין ימין

אב כנגד עין שמאל

אלול כנגד החוטם

את השנה חדשה - אנחנו מייצרים, היא לא שנה שבאה מאליה. השנה החדשה עולה בעולם שנקרא עולם הבריאה, בדומה ליום חדש, העולה בכל יום, ככתוב ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית (ברכת יוצר אור).

על ארבעה פרקים אנו מברכים - יום, שבוע, חודש ושנה. במהלך עלייתם מעולם הבריאה, נוצרים הרבה דינים, הנסתרים מעינינו, ואין לנו ידיעה מה יוליד יום.

בראש השנה קובעים לנו כמה נרויח השנה, קובעים את הבריות שלנו, כמה צעדים נלך, כמה שעות נישן, האם נתחתן, האם נביא ילדים, האם נהיה שמחים או עצובים - הכל נקבע בראש השנה.

הזכר והנקבה בונים את הגולגולת בחודש תשרי, כלומר, בתשרי נבנה המוחין שנקבל לכל השנה כולה ולכן תשרי הוא סוד הראש עצמו.

לכן על פי הקבלה, עלינו למתק את הדינים של השנה החדשה.

א:יג). בכל אתר דכתיב וַיְהִי אִיהוּ צַעַר. וַיְהִי בַיּוֹם - צַעַר וּדְאִי. וַיְהִי הַיּוֹם - יוֹמָא דְאִית בִּיה צַעַר וּדְאִי הוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה; יוֹמָא דְאִית בִּיה דִּינָא קְשִׁיָּא עַל עֲלָמָא (זוהר חלק ג' רלא:א).

בכל מקום שכתוב וַיְהִי הַיּוֹם הכוונה היא לראש השנה. ביום הזה, בורא עולם דן את העולם כולו, דן כל מעשה ומעשה ואת כל ברואיו. כל בעלי החיים, מהיתושים והאריות עד צמרות העצים, העשבים, האבנים, את כל הארצות והמדינות, האם יהיו מלחמות או ישגשגו. ואת כל הנשמות, של כל נפטרים ושל החיים, וכן, את כל סוגי המלאכים, כולם באים לפניו. גם השטן בא.

השטן ואיוב

ידוע הוא הקטרוג של השטן, אליו פונה הקב"ה ואומר לו הִשְׁמַתָּ לְבָבְךָ עַל עֲבֹדֵי אִיּוֹב כִּי אֵין כְּמוֹהוּ בְּאֶרֶץ אִישׁ תָּם וְיֹשֵׁר יֵרָא אֱלֹהִים וְסָר מִדָּע (איוב א:ח) ענה לו השטן ואמר וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יֵרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים (איוב א:ט)

השטן אומר לקב"ה, ודאי שאיוב הולך בדרכי השם, כיוון שנתן לו טוב, בנים ובנות, כסף וזהב, חכמה ובינה, ובעצם הכל, אם כן, ודאי שיעבוד את השם. בדבריו אלו, מעלה השטן קיטרוג על איוב.

אומר בורא עולם, אם צדק בדבריך, נבחן את הדברים.

ונותן רשות לשטן לפגוע באיוב.

איך נבנים המוחין?

בירורים הנמצאים מתחת עולם הבריאה, עולים בפעולת הבירור אל הזכר והנקבה, העומדים (מבחינה רוחנית) גב אל גב.

בראש השנה, אנו מפרידים את החיבור שלהם בגב ומביאים את הנקבה אל מול הזכר, כך שיעמדו שניהם, פנים אל פנים.

הפעולה של ההפרדה מתבצעת כשאנו מגיעים בתפילה למילים זָכְרָנוּ לְחַיִּים. מְלַךְ חַפֵּץ בַּחַיִּים. וְכִתְּבָנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים (תוספת

לברכת אבות, תפילת שמונה עשרה)

באותו הרגע, ממתקים את כל השנה כולה! התפקיד שלנו להביא את הנקבה פנים אל פנים עם הזכר וזהו מיתוק הדין.

בראש השנה, אנו מעלים את הדינים באמצעות השופר, והתפילה. וכן ע"י התשובה, המחילה סליחה וכפרה שעשינו במהלך כל חודש אלול - וכך מתמתקים הדינים.

כל חודש אלול הוא בסוד הכנה לראש השנה. ככל שאדם מכין את עצמו יותר טוב ככה הוא זוכה לתוצאות טובות יותר בראש השנה.

ראש השנה לעולם כולו

פתח רבי שמעון ואמר וַיְהִי הַיּוֹם (איוב א:ו) (איוב

אַתְּ הַטּוֹב נִקְבַּל מֵאַתְּ הָאֱלֹהִים וְאַתְּ הָרַע

לֹא נִקְבַּל (איוב ב:י)

לא כך, אלא מקבל אני עליי את הדין. **בְּכָל**

זֹאת לֹא חָטָא אִיּוֹב בְּשִׁפְתָיו (איוב ב:י)

כך נלחם איוב עד שניצח את השטן!

על כך בורא עולם גמל לו טובה והחזיר לו את

כל השפע.

הכפיל שנות חייו, פרנסתו ונכסיו, עוד ילדים

נולדו לו, וגם דינה בת יעקב נישאה לו.

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר

למה דומה הדבר?

רועה צאן שיש לו כבשים, לכבשים יש הרבה

צמר, ועליהם לחצות את הנהר.

אם יעברו, הצמר של הכבשים יספוג מים

ויטבעו כולם.

מה עושה רועה צאן טוב?

גוזז את הצאן לפני שהוא מעביר אותם, זהו סוד

הדינים שלנו.

בראש השנה, שהוא יום הדין, בורא עולם גוזז

את הדינים שלנו, מוריד אותם.

בזכות מה?

בזכות שאנו אומרים בְּדִיל וַיַּעֲבֹר.

רַחֲמָנָא אֲדַפֵּר לָן קִימָה דְּאַבְרָהָם רַחֲמָנָא

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר

רַחֲמָנָא אֲדַפֵּר לָן קִימָה דְּיִצְחָק עֲקָדָא

בְּדִיל וַיַּעֲבֹר

בזכות אברהם - תעבור, בזכות יצחק - תעבור,

השטן פוגע באיוב באופן קשה, תחילה לוקח

את כל ממונו ונכסיו, ביום אחד כל בהמותיו,

הצאן והסוסים, מתים, ונותר ללא פרנסה.

לאחר מכן, כל ילדיו, חתניו, כולם נפטרים מן

העולם, השטן הורג את כולם.

לבסוף מחליט השטן להרוג גם את איוב.

אומר לו הקב"ה: עצור, עד כאן!

עונה לו השטן: אי אפשר. חייב להרוג גם אותו.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל הַשָּׁטָן הֲנִי בְיָדְךָ אֶךְ אֵת נַפְשִׁי

שָׁמֹר. וַיֵּצֵא הַשָּׁטָן מֵאֶת פְּנֵי ה' וַיֵּךְ אֶת אִיּוֹב

בְּשַׁחֲיוֹ רָע מִמֶּנּוּ רָגְלוֹ עַד וְעַד קֶדְקֶדָּו (איוב ב:ו-ז)

אמר ר' יצחק: קשה היה צערו של שטן יותר

משל איוב, ומדוע? — משל לעבד שאמר לו

רבו [אדוני]: שבור חבית ושמור את יינה. ואף

כאן אמר לשטן שהוא יכול לעשות לאיוב כל

מה שירצה, אבל שישמור את נפשו (בבא בתרא

טז:א)

הקב"ה איפשר לשטן לשבור את החבית, אך

מבלי שהיין ייצא, איך שוברים חבית בצורה כזו

שלא ייצא היין?

זו משימה קשה ביותר לשטן.

השטן מייסר את איוב בייסורים הכי כבדים

בעולם. עד שאשתו לא יכולה יותר לראותו

בצערו ומייעצת לו בָּרַךְ אֱלֹהִים וּמָת (איוב ב:ט).

וַיֹּאמֶר אֵלֶיךָ בְּדִבְרֵי אַחַת הַנִּבְלֹת תְּדַבְּרִי גַם

שנה מתוקה

כפי שאנו נוהגים לברך שנה מתוקה כדבש, כך חייבים לאכול תפוח בדבש, חייבים לאכול תמרים מתוקים, חייבים לאכול בשר טעים ודברים טעימים.

וכו'... בורא עולם "מעביר" אותנו בכל פעם שאנו אומרים בְּדִיל וַיַּעֲבֵר ובכך אנו מורידים את הדינים.

הדינים והייסורים שלנו, הם לעבור את הנהר, את הנחלים, את כל הצרות שיש לנו בחיים.

איך נתכונן לראש השנה?

לקראת ראש השנה, צריך להישמר מכל סוג של כעס, קנאה, שנאה, ריב, וויכוח, לא לעורר אף קיטרוג נגד שום עניין או אף אדם בעולם.

אסור לאכול חריף, אסור לשתות משקאות חריפים, כגון ערק, וויסקי, בירה, ויין - חוץ מהברכה של הקידוש, כי אסור להשתכר בראש השנה, אסור לנהוג בקלות ראש. אסור לאכול מאכלים חמוצים.

את הלחם טובלים בדבש או סוכר, במקום במלח, כל זה כדי שבלי לראש השנה, הכל יהיה מתוק ולא יתעורר דין כלל. וכן לובשים בגדים בהירים.

אפילו ראיתם את השונא שלכם, אל תעוררו עליו דין, כי אתם תתפסו בדין.

ככתוב שאם אתה מעורר דין על מישהו אז אתה נתפס תחילה, כמו אדם שמתלונן על שכנו במשטרה. באה המשטרה ולוקחת את שניהם לחקירה. ואם מוצאים את המתלונן אשם במשהו, בסוף עוד יענישו אותו במקום את שכנו.

התפילה מאוד חשובה ויקרה בראש השנה, אנו קוראים מזמורים ותהילים כדי למתק את הדינים, להיראות שמחים, לחשוב טוב ואז השנה החדשה עולה, שלמה, כלומר, שנה שלא הייתה כמותה לפני כן.

לכן, מה שעלינו לעשות זה ללמד זכות על כל אדם. ואם אנו מלמדים זכות על אנשים אז גם אנחנו מקבלים זכות.

המוחין החדשים

עפ"י הקבלה את השנה החדשה אנו מקבלים כשהיא נקראת "אחור באחור". כשאדם לא מכיר את בת זוגו, זה נקרא "אחור באחור". כך באה השנה, והיא צריכה לקבל זוגיות טובה. זוגיות טובה זה מוחין.

אם כן, קודם כל, ללמד זכות, לחשוב מחשבות טובות, לכן אנו אוכלים מאכלים טובים בראש השנה, כי כשאוכלים דברים מתוקים, באופן טבעי, פחות כועסים.

אור לכל השנה

בראש השנה אסור לישון עד חצות היום. צריך להתעורר לפני עלות השחר, ולקבל את האור, אדם המתעורר כשיש כבר אור יום, מזלו פוחת.

האור צריך לפגוש את האדם כשהוא כבר עירני ואז נכנס בו האור. אור לא נכנס באדם ישן.

האור העיקרי הוא אור ה"נץ", האור הזה מביא שמחה, חכמה, כוח, בריאות. ברגע שאדם ישן, אינו זוכה באור המיוחד הזה שמיועד להישאר לכל השנה. ואם האור לא נכנס בראש השנה אז הוא לא נכנס בכל השנה כולה.

נוהגים לתקוע בשופר בכל חודש אלול, כדי שלא יירדמו, וכדי להזהיר את ישראל שיעשו תשובה ויפשפשו במעשיהם, וכדי לערבב את השטן.

ראש השנה הוא עניין חשוב, ולא סתם נקרא ראש, כיוון שכל הבנייה של הראש שייכת לראש השנה.

לכן אסור לישון עד מחצית היום ביום הראשון והשני של ראש השנה. לאחר מכן אפשר להמשיך כרגיל עד יום הכיפורים.

המקובלים נוהגים להתענות בכל השבוע שבין ראש השנה ליום הכיפורים, עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְשׁוּבָה. צום תענית ובקשת מחילה מבורא עולם על כל

לשנה יש ארבעה סוגי מוחין הנקראים זכרים: חכמה, בינה, חסד וגבורה. מחציתם, הזכר נותן לנקבה כך שהמוחין מחולקים שווה בשווה.

הזכר אמור להתנהג בסוד החכמה והנקבה בסוד הבינה. הזכר מביא רעיונות רוחניים והאישה בונה.

כך מתחילים את השנה, השנה נבנית בשותפות בין הזכר לנקבה ואז מתבצעת פעולה של ניסור ככתוב וַיִּפֹּל ה' אֱלֹהִים תְּרִדְמָה עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אֶחָת מִצִּלְעָתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתָּנָה (בראשית ב:כא)

האדם נברא בתחילה זכר עם הנקבה בפנימיותו, היא הנקודה, שהוא אינו מכיר בה. לכן הקב"ה מרדים את האדם ומוציא ממנו את הנקבה החוצה, פנים אל פנים ומביא אותה לפניו וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם (בראשית ב:כב)

וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפְעַם עֵצָם מִעֲצָמֵי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָה זֹאת (בראשית ב:כג) כלומר האישה לוקחה מהאדם ואז וְהָאָדָם יָדַע אֶת חַוָּה אִשְׁתּוֹ (בראשית ד:א) התחבר אליה פנים אל פנים.

הימים של כל השנה. כל כך גדולה היא מעלתה של התשובה בעֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה. [אין להתענות בימי החג, ושבתות].

מהנקבה את כל המוחין ואלו עולים עד השורש,
עד למעלה.

נְשֻׁבִּים

שלוש קולות הנשמעים בהפסקות [טוואאוּו, טוואאוּו, טוואאוּו]. בתקיעת הַשְּׁבָרִים מתחילים לחזור המוחין לנקבה, כלומר מתחילים לבנות את הנקבה מחדש, זה סוד השבר.

הנשמה נזכרת

וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת וְאֶת הַלְפִידִם
וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֵת הַהָר עֹשֵׂן וַיֵּרָא הָעָם
וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמֵדוּ מֵרָחֵק (שמות כ:יד)

תְּרוּעָה
תשעה קולות הנשמעים בהפסקות מהירות עד
שנשמעים כמעט כמקשה אחת [טו-טו-טו-טו-
טו-טו-טו-טו-טו] הַתְּרוּעָה מחזירה את המוחין
החדשים שקיבלה כעת הנקבה.

והתקיעה השניה, בדומה לראשונה קול אחד ארוך ורציף [טוֹוֹוֹוֹוֹו] שוב מחזירה את המוחין לנקבה.

בראש השנה, חוזרים האורות שהיו במעמד הר סיני, ובעת תקיעת השופר, הנשמות נזכרות במעמד גילוי השם יתברך, בו יצאו הנשמות מן הגוף, ולכן רבים מתעוררים לתשובה, ליראה ולבכי בתקיעת השופר, המעורר את הנשמה לתשובה.

למה הדבר דומה?
ניתן לדמות את התהליך לשני כוסות.
האחת ריקה והשניה מלאה במים חמים.
המים החמים מסמלים את הדין, והם נמזגים
לכוס הריקה.

בא השופר ומוציא את המים החמים אל הכוס הראשונה, פעולה זו מקררת את המים. כך נעשה מיתוק הדין שעושה השופר.

בזמן שמיעת תקיעת השופר חובה להקשיב לקול עצמו, מבלי היסח דעת, לבטל כל מחשבות. אסור לדבר בכלל, אף מילה אלא להתרכז בקול הבוקע מהתקיעה.

סוד תקיעות שופר

תְּקִיעָה

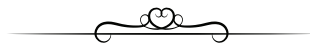
המים, כשהם רותחים, הם מזיקים. אך אם נעביר את המים מכוס לכוס, הם יתקררו.

תקיעה ראשונה נקראת תְּקִיעָה קול אחד ארוך ורציף [טוֹוֹוֹוֹוֹו]. עם תקיעה זו מתעורר הזכר, הזכר מוציא מהנקבה את כל מה שהיא קיבלה ממנו ואז היא נשארת ריקה. הזכר לוקח

תפילה היא כמו שופר, ביום הכיפורים מתפללים
חמש תפילות.
בשאר ימות השנה, הכי הרבה יש ארבע
תפילות, ערבית, שחרית, מנחה, ומוסף.
אבל ביום הכיפורים - ערבית, שחרית, מנחה,
מוסף, ונעילה.

בע"ה שנזכה למיתוק השנה החדשה, לנו,
לילדינו, למשפחותינו, לסובבינו, לכל עם ישראל
ולעולם כולו ונזכה לגאולה שלמה בבאכ"ר

אותו דבר עם הדין, כשהדין הוא חס הוא פוגע
ושורף, אך ע"י השופר אנו לאט לאט ממתקים
את הדין.

מצולות ים

כדאי לעשות תשליך.
בתשליך הולכים למקור מים חיים, נחל, נהר,
או ים, ואומרים י"ג מידות הרחמים כנגד שלוש
עשרה הנקודות, הנמצאות בפנים של הזכר,
בזקן, בשפם, בפיאות וכו'.

בשלוש עשרה המיקומים הללו בפנים של הזכר,
יוצא אור שנכנס לתוך הנחש ופוגע בו, האור
הזה מגיע עד הגיהנום במקום שנקרא מצולות
ים שם נמצא הנחש, והאור מוציא ממנו את
כל הניצוצות שאיבדנו במהלך כל השנה ומחזיר
לנו אותם.
זהו רגע מאוד חשוב של י"ג מידות הרחמים.

לפני ה' תטהרו

למדנו את ההכנה לראש השנה אך צריך
להתכונן גם ליום הכיפורים.
יום הכיפורים הוא יום כפרה על הכל, **בִּי
בְּיוֹם הַזֶּה יִכָּפֵּר עֲלֵיכֶם לְטָהָר אֶתְכֶם מִכָּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ** (ויקרא טז:)
העיקר ביום הכיפורים הוא קול התפילה.

בס"ד
הנביא ישעיהו על הגאולה

הפטרה לפרשת שופטים

הנה אלהינו זה

אנכי אנכי הוא מנחמכם (ישעיהו נא:נב)

אומר חכם מנחם מנשה זצ"ל, ההפטרה של השבוע מבשרת לנו בשורה טובה, שלא יישפך עוד דם מישראל, שהבטיח לנו הקדוש ברוך הוא על ידי הנביאים מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אמר לציון מלך אלהיה, קול צפוף נשאו קול יחדו ירגנו כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. (ישעיהו נב:ז-ח)

אינה דומה גאולה העתידה לבוא, לגאולות שעברו, שאעפ"י שהייתה שמחה רבה בגאולות שעברו, וראו הרבה ניסים, והייתה אמונה בנביאים ובחכמים בעלי רוח הקודש, ובכל זאת לא הגיעו לדרגה שעתידין לראות, שיאמרו ישראל הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו (ישעיהו כה:ט)

מה נאוו על ההרים, הרים זה אבות העולם.

ובתקע שופר תשמעו (ישעיהו יח:ג) פרש"י: אמר הקדוש ברוך הוא, אני מבשר לכם בשורות טובות שלפני הקץ וביאת הגואל, אמנם ישנאו אומות העולם את ישראל ולא ירצו שלום, אך בעת הקץ משמיע שלום, כל אומות העולם ירצו להשלים עם ישראל ואז יהיו ישראל במדרגה גבוהה, ואפילו חופשי אחד [מעול תורה ומצוות] לא יישאר בישראל, שנאמר ורשעים עוד אינם, ברכי נפשי את ה' ה' ה' (תהלים קד:לה).

משמיע ישועה זוהי הגאולה האמיתית שיתרבה כל כך שמחה בישראל עד שקול צפוף נשאו קול יחדו ירגנו. צופיך הם הנביאים והחכמים המדריכים את עם ישראל לטובה כמו שכתב רד"ק לשמחה זו אנו מחכים כל רגע, ויתקיים בנו כי ידבר שלום אל עמו ואל חסידיו (תהלים פה:ט).

א"ר שמעון בן חלפתא ראה מה חביב השלום כשבקש הקב"ה לברך את ישראל לא מצא כלי שהוא מחזיק כל הברכות לברכן בו אלא השלום מנין שנאמר ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום (תהלים כט:יא) (דברים רבה ה:טו) (אהבת שלום, שופטים)

בס"ד

פרשת שפטים

חידושים וביאורים על פי הזוהר

אבריו; שמור על פיק מלשון הרע, שמור אונזיך משמיעת דברים אסורים, שמור עיניך ממראות לא צנועים וכו', אז המלאכים האלו ישמרו על האדם.

בדלת הבית, בכניסה לכל בית, ישנם ארבע מאות מלאכים שומרים. כדאי לומר כשיוצאים מהבית את הפסוק **כִּי מִלְאָכָיו יֵצְאוּ לָךְ לְשִׁמּוֹרָךְ בְּכָל דְּרָכֶיךָ** (תהלים צא:יא), לשים יד על המזוזה ולהסתכל על השם הקדוש שד"י הרשום על המזוזה, לשמירה והגנה, ככתוב, **ה' יִשְׁמָר צֵאתְךָ וּבֹאֶךָ מִצֵּאתָה וְעַד עוֹלָם** (תהלים קכא:ח) ש' - שומר, ד' - דלתות, י' - ישראל

אבל, אם אדם לא שומר על השערים, לא שומר על הראיה, על השמיעה ועל הדיבור, המזוזה לא תפעל להגנה.

אם בתוך הבית יש לשון הרע, ריבים ויכוחים, ומעשים לא טובים, הרבה פעמים המזוזה אף נפגמת מכך. ולכן חשוב לבדוק מזוזות פעם בשנה ולוודא שהמזוזה תקינה ושלמה בכל אותיותיה.

קשר מעניין בין שלושת הפרשות; בפרשת **וְאֶתְחַנֵּן** משה רבע"ה מתפלל לה' שיכניס אותו לארץ, לפיכך פרשה זו רומזת על הדיבור - הפה.

בפרשת **עֲקֹב, וְהָיָה עֲקֹב תִּשְׁמָעוֹן**, פרשה זו רומזת על השמיעה - האוזן.

ופרשת **רְאֵה** רומזת על הראיה - העיניים. האיברים האלו הינם רוב נקבי הפנים של האדם.

בפרצוף האדם יש שבעה נקבים; שתי אונזיים, שתי עניים, שני נקבי החוטם ופה, כנגד שבעת קני המנורה של בית המקדש.

בפרשת **שְׁפָטִים** התורה מצווה אותנו לשים שופטים ושוטרים בכל הנקבים האלו הנקראים שערים.

לפי הזוהר הקדוש השופטים והשוטרים הינם מלאכים המוצבים על כל פתחי הגוף, האחראים על כל מידע שנכנס ויוצא, המלאכים יענישו ויעמידו לדין את האיברים ששמעו או הריחו או דיברו או ראו דברים אסורים. המלאכים יסננו מידע לא כשר כדי שלא יגיע ולא יכנס לאדם. אמנם, כל זאת בתנאי שהאדם יקדש את

סופר על אורח שהוזמן לסעודה אצל ר' ישראל אבוחצירא, הבבא סאלי ע"ה זיע"א, התיישב בשולחן, וחשש לאכול מהאוכל שהוגש לפניו. פנה אליו הבבא סאלי ואמר לו "אין לך מה לחשוש, שחלילה האוכל פה אינו לפי כל כללי הכשרות, תסתכל על הדלת, עומדים שם מלאכים ובודקים את כל האוכל שנכנס לבית, אם יש אוכל לא כשר הם לא נותנים לו להכנס, ומיד מושלך".

שופטים ושוטרים מסייעים לכל אדם לשפוט את עצמו, לעשות לעצמו דין וחשבון על מעשיו הרעים והטובים. לקנוס ולהעניש את עצמו, או להחליט מתי להקפיד ולהחמיר, אם מעשיו הלא טובים חוזרים ונשנים.

בחודש אלול, מתחיל חשבון נפש לקראת היום הגדול של השנה - ראש השנה, היום שבו כולנו נשפטים.

שופטים ושוטרים מסייעים לנו להגיע ליום הזה מוכנים נפשית ללא פחדים. אדם שעשה תשובה אמיתית אין לו ממה לפחד, אלא אדרבא, לשמוח, שכעת יעלה עוד מדרגה מכוח הדין שישפטו אותו.

שלוש אותיות זהות יש במילים שופטים ושוטרים:

ש-ו-ט מלשון שוטה.

אדם שחוטא, נחשב לשוטה, כנאמר ע"י ריש לקיש במסכת סוטה: אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. רוח שטות זו

מסלקת את הנשמה והאדם נשאר בלי מוחין ועל כן נחשב כשוטה. אבל, אם ניתן לשוטה "פה" הוא יתהפך לשופט ואם ניתן לשוטה "ראש", כלומר, אות ר', הוא יתהפך לשוטה.

היצר הרע גם נקרא "מלך כסיל" שכל חפצו הוא שנתנהג כשוטים, כמוהו. לכן, בכדי להינצל מלהתנהג כ"שוטה" עלינו לערוך חשבון נפש ע"י הראש, ע"י התבוננות במעשינו ולומר וידוי בפה, וכך שוטה נהפך לשופט ושוטר של עצמו.

והמלאכים יגנו על פתחינו ולא נחטא ולא ניכנס לחשכות ש"המלך כסיל", היצר הרע, רוצה שנכנס אליה.

חשבון נפש משמעו, שכל אחד מאיתנו, צריך לשבת עם עצמו ולדון את מעשיו, האם הם ראויים או לקויים, מה ניתן לשפר, לתקן, ואיך ניתן להשתנות.

אותם הנקבים, אם נשמור עליהם ונקדש אותם, יאפשרו לנשמה שלנו, להאיר את אורה על דעת האמת ותגרום לסילוק הטומאה.

הרב לוי נחמני זצ"ל הסביר שישנם שבעה עורלות בגוף האדם שמצויות על כל פתח ופתח, בעינים, באזנים ובפה, ואז מאבדים את הסבלנות אחד לשני, לא רוצים להקשיב, לא משוחחים בנחת.

העורלות גורמות לאטימות כלפי הקדושה, ומביאות אדם לחטוא בתאוות, לכן כאשר נציב שופטים ושוטרים העורלות האלו יוסרו מעלינו והנשמה תאיר את אורה האמיתי.

באותו רגע, נולדת באדם היכולת לדעת את האלוקות שמשגיחה בעולם, לכן נאמר **תִּקְעוּ** לשון תקיעת שופר וזוהי בחינת גילוי כוח הדעת כמו שכתוב: **אֲשֶׁרִי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה** (תהלים פט:טז) וכל זה מכוח **פֶּסַח** ביום חגנו.

שופר

סליחות

תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר בַּפֶּסַח לְיוֹם חַגְנוּ (תהלים פא:ד) אם נסתכל לשמים בערב ראש השנה נבחין שאין ירח כלל וכלל, הירח נעלם.

הזוהר הקדוש מסביר סוד עצום; הקשר בין המילה **תִּקְעוּ** שמשמעותו שופר, למילה **פֶּסַח**. כאשר הלבנה מתכסה מעין כל, היא למעשה עולה למעלה, לעולם רוחני גבוה מאד ונעלם מאד, ושם היא מתכסה מעין כל, העולם שנקרא העולם המכוסה ובלשון הזוהר **עֲלָמָא דְאַתְפָּסְיָא**.

כאשר מגיעה לשם הלבנה, היא גורמת לשני כוחות להתחבר, לכח החכמה ולכח הבינה. וכאשר הם מתחברים מתגלה כח שלישי שנקרא כח הדעת. הדעת הזאת יורדת מהעולם המכוסה ונמשלת ל"טיפה" שיורדת ומגיעה לרחם של האמא, הרחם הזה הוא - השופר.

השופר משול לרחם, בו הטיפה מתעברת ונולד קול שופר, כאשר הפתח הצר של השופר מקביל לפאה של הראש, לחלק הצר שמחבר את שערות הראש עם שערות הזקן, ואילו הפתח הרחב של השופר מקביל לפה של האדם. זהו השופר עצמו שמוליד קול בתקיעת שופר, הקול הזה הוא הדעת שנולדת לעולם.

ראש חודש אלול, ימי הסליחות, וריח החגים מתחיל לעלות. עדות המזרח קיבלו על עצמם לומר במשך ארבעים ימים, מראש חודש אלול ועד יום הכיפורים, את נוסח הסליחות כפי שמובא בסידורים. מנהג זה יסודתו קודש ומושרש עוד מימות משה רבנו.

כידוע, לאחר מתן תורה ב-ו' בסיון, משה רבע"ה עלה להר להביא את לוחות הברית, מ-ז' בסיון עד טז' בתמוז. **וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן וַיַּעַל אֶל הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אֲרֻבָּעִים יוֹם וָאַרְבָּעִים לַיְלָה**. (שמות כד:יח).

ב-יז' בתמוז, ברדת משה מן ההר, חטאו בני ישראל בחטא העגל, ועל כן שבר את הלוחות, לכן אנו מתאבלים כיום ב-יז' בתמוז.

חטא העגל הכעיס מאד את בורא עולם עד כדי כך שרצה להשמיד את עם ישראל. לאחר שמשה רבע"ה שרף את העגל, נכנס להתפלל באוהל מועד, לבקש סליחה ורחמים מה' על עמו ישראל למשך ארבעים יום נוספים.

בחודש אלול, המלך מגיע לשדה, ואם נאמר סליחות מתוך כוונת הלב, נזכה להגיע ליום הדין בשמחה ותשובה עילאה. לכן רצוי לעשות מאמצים כדי לומר סליחות. זמן אמירת הסליחות הינו מחצות הלילה (בשעות זמניות) ועד השקיעה ביום המחרת. עדיף לומר סליחות בבוקר, מאשר אחרי צהרים ויש להשתדל לומר בכוונה גדולה.

סוד גדול גילה לנו האר"י הקדוש, כדי שיתקבלו תפילותינו, עלינו לומר בכניסה לבית הכנסת הריני אוהב את כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאודי אחרת, לא תתקבל התפילה. בכדי שהקב"ה ימחל לנו, עלינו קודם כל למחול אחד לשני, ואם נאהב אחד את השני, הקב"ה יתחבר עימנו.

האם אפשר לתת צדקה בלילה עפ"י הקבלה?

הלילה, מחולק לשני חלקים. החלק הראשון הינו מצאת הכוכבים ועד חצות לילה, ונקרא ליל. החלק השני הינו מחצות לילה ועד עלות השחר ונקרא לילה.

בחלק הראשון יש דינים קשים, ההשגחה וההנהגה האלוקית על הבריאה כולה היא נמוכה מאד יחסית לשאר שעות היום, ומסעם זה ישנם הבדלים בין החלק הראשון לשני.

אמירת סליחות תאמר מהחלק השני, בלילה, בו הדינים מתמתקים והנהגת חסד מתחילה

מ-יח' בתמוז עד כח' באב וְאַתְּנַפֵּל לִפְנֵי ה' פְּרֹאשְׁנָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי וּמִים לֹא שָׁתִיתִי עַל כָּל חַטֹּאתֶכֶם אֲשֶׁר חָטַאתֶם לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינַי ה' לְהַכְעִיסוֹ. כִּי יִגְרָתִי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה אֲשֶׁר קִצַּף ה' עָלֵיכֶם לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם (דברים

ט:יח-יט)

ב-כט' באב, אמר לו הקב"ה וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה עֲלֵה אֵלַי הָהָרָה וְהִנֵּה שָׁם וְאַתָּה נָהֵל אֶת לַחַת הָאָבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר פָּתַתִּי לְהוֹרֹתָם. (שמות כד:יב) על כן עלה משה להר סיני למשך ארבעים יום נוספים, בכדי לקבל את לוחות הברית השניים וְאַנְכִי עִמָּדְתִּי בְּהָר פְּנִימִים הָרִאשֹׁנִים אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וַיִּשְׁמַע ה' אֵלַי גַּם בַּפֶּעַם הַזֶּה לֹא אָבָה ה' הַשְׁחִיתָךְ. (דברים יז)

בתקופה זו התעוררו רחמים גדולים על בני ישראל, כאשר בסיומה, ב-ל' בתשרי (כיום - יום הכיפורים) ירד משה מהר סיני עם לוחות הברית השניים.

על כן אנו נוהגים להשכים קום בתקופה זו, לאמירת הסליחות, ולתקוע בשופר, כדי להתעורר לתשובה ולעורר רחמי שמים.

בימים אלו מתעוררים רחמים גדולים ונפלאים, ה' יתברך פותח בעולם הרוחני י"ג צנורות של רחמים שדרכם אדם יכול להתחדש, להתעלות ולהתחרט על מעשיו, והחרטה והתשובה - יתקבלו!

להופיע בעולם. ואילו בחלק הראשון אין לומר סליחות, עקב ריבוי הדינים בשעות אלו.

תתקבל ותהיה רצויה עד מאד.

מדוע הנקבים נקראים "שערים"?

נסביר תחילה מהי מהות המילה "נקב". הנקב תפקידו לגלות את השפע שעובר דרכו, השפע נקרא "כוח זכרי" והנקב כשמו כן הוא "כוח נקבי". השם הקדוש של הכוח הזכרי, הוא שם האות י' האות ה' האות ו' והאות ה', והשם של הכוח הנקבי, הוא שם האות א' האות ד' האות נ' והאות י', שאיסור מוחלט לומר אותיות אלו ברצף.

הנקבה הרוחנית, בעולם הרוחני, מסמלת את הכוח לגלות את השפע. הכוח הזה צריך לעבור תהליך ארוך של הגדלה החל מהיותה נקודה שזו המדרגה הנמוכה ביותר ועד להיותה גדולה. ככתוב בעץ חיים: נ - נערה, ק - קטנה, ב - בוגרת, ה - גדולה

שם אדנ"י במילוי: אלף, דלת, נון, יוד בגי' 771 גי' תרע"א. תרע"א בארמית שער. לסיכום, הכוח הנקבי בתחילתה תיקרא דלת מלשון דלה ועניה, ובסיום תהליך ההגדלה תיקרא שער, על כן נקבים נקראים שערים.

חודש אלול מבורך, בע"ה שיתקבלו תפילותינו בשמים, ונזכה לגאולה שלמה בבאכ"ר

לגבי הצדקה - על פי ההלכה, מותר לתת צדקה בכל שעות היום, אמנם, עפ"י הקבלה מכיוון שנתנית הצדקה מגדלת את השכינה ואת ההשגחה האלוקית, אם היא תיעשה בחלק הראשון של הליל, עלולה לגרום להגברת הדינים.

לכן, עפ"י הקבלה לא נותנים צדקה בחלק הראשון של הליל.

יש לחדד, מדובר לגבי "יוזמת צדקה" כלומר, שאדם לא יזום מתן צדקה בלילה, אבל, אם עני מקבץ נדבות, מבקש צדקה, גם בלילה, עפ"י הקבלה - יש לתת!

כידוע, ישנה חשיבות רבה למקום בו אדם מתפלל. כיצד ננהג, אם מתפלל אחר תפס את מקומנו בבית הכנסת?

שאלה יקרה. מצב כזה הינו שכיח מאד בבתי כנסת וישנם אנשים שלא מגיבים כראוי. אכן, יש חשיבות למקום התפילה, אמנם, יש לדייק ולציין שעיקר החיוב להתפלל במקום קבוע הינו לגבי תפילת העמידה.

כמובן שיש מעלה שאדם יתפלל את כל תפילתו מראשיתה ועד עלינו לשבח, במקומו הקבוע, אבל אם הכסא שלנו אינו פנוי, נשב במקום אחר, סמוך למקום הקבוע, ובתפילת העמידה ננסה להתקרב למקומנו הקבוע.

אם ננהג כך ולא נבייש את האדם שהתישב במקומנו ולא נגרום לו אי נוחות, תפילתנו